

'Drakendal is een avontuur over magie. Voor de fans van
HARRY POTTER.' – Goodreads.com

DRAKEN DAL

BOVENWERELD I

SCARLETT THOMAS

Drakendal

DRAKEN DAL

SCARLETT THOMAS

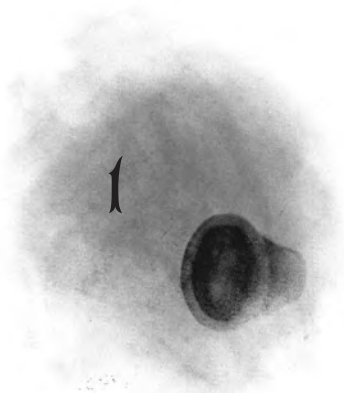
 UITGEVERIJ
De Fontein
JEUGD

Dit boek is voor Rod, die me precies op het juiste moment naar Drakendal leidde, en voor Roger, die me de uitweg toonde uit het betoverde kasteel.

Dit boek is ook voor Molly, een fantastische eerste lezer die me eraan hielp herinneren waarom ik schrijfster wilde worden.

‘Wij zijn zelf onderdeel van de vergelijking, een noot van het akkoord, en creëren haast naar believen dissonantie of harmonie.’ – Robert Louis Stevenson

‘Vouw je krachten tezamen, met de geest van je wil...’
– T.H. White in *Arthur, koning voor eens en altijd*

Mevrouw Katrijn Harpij was zo'n lerares die elke leerling nachtmerries bezorgt. Ze had het postuur van een magere bonenstaak, met uitzonderlijk lange vingers die deden denken aan de scherpe takjes van een giftige boom. Ze droeg altijd een zwarte coltrui. Hierdoor leek haar hoofd op een planeet die wordt uitgestoten door een hels universum. Daaroverheen droeg ze mantelpakken van dik geweven tweed in onnatuurlijke tinten roze en rood die haar gezicht zo bleek maakten als een wintermaan. Niemand had enig idee hoe lang haar haar was, omdat ze het altijd in een strakke knot droeg. Het had de kleur van drie, misschien wel vier zwarte gaten bij elkaar. Haar parfum rook naar bloemen die je langs de straat of in een tuin nooit zult vinden. Bloemen met een diep donkerblauwe kleur, die alleen groeien in een barre wildernis op afgelegen bergtoppen; misschien wel tussen die giftige bomen met scherpe takjes waar haar vingers zo op leken.

Tenminste, dit was hoe Maximiliaan van Onderen over haar dacht op deze herfstige maandag eind oktober, vol roze en de geur van rotte bladeren.

Haar stem maakte kwetsbare leerlingen weleens aan het huilen, en soms was zelfs alleen de gedachte eraan al

genoeg; 's avonds laat, of wanneer ze in hun eentje in een rammelende schoolbus door de regen reden. Mevrouw Harpij was zo angstaanjagend dat ze uitsluitend les mocht geven aan de bovenbouw. Haar favoriete onderwerpen hadden opvallend vaak te maken met vroegtijdige, gewelddadige sterfgevallen. Zo kon ze geen genoeg krijgen van het verhaal uit de Griekse mythologie waarin Kronos zijn eigen pasgeboren kinderen opeet. Twee weken geleden was deze mythe het thema geweest van een handvaardigheidsproject in Maximiliaans klas. De ongelukkige baby's hadden ze gemaakt van papier-maché.

Mevrouw Harpij viel in voor Dora de Regt, hun eigenlijke lerares, die van school verdwenen was nadat ze een verhalenwedstrijd had gewonnen. Volgens sommigen was mevrouw De Regt naar het zuiden gevlucht om schrijfster te worden. Anderen zeiden dat ze was ontvoerd vanwege haar inzending. Maar dat leek nogal onwaarschijnlijk: haar verhaal speelde zich af op een kasteel in een fantasiewereld. Hoe dan ook, ze was vertrokken, en nu las haar lange, huiveringwekkende vervangster de presentielijst op.

En Eufemia Goedhart, oftewel Fee, was er niet.

'Eufemia Goedhart,' zei mevrouw Harpij voor de derde keer. 'Alweer absent?'

De meeste leerlingen in de eerstejaars topklas literatuur van het Tusitala College voor Talenten, Probleemgevallen en Zonderlingen (zo heette de school, met zijn gedraaide grijze torenspitsen, lekkende daken en lange, illustere geschiedenis, eigenlijk niet, maar om verschillende redenen werd deze naam algemeen gebruikt) beseften dat het beter was om je mond te houden tegen mevrouw Harpij. Hoogstwaarschijnlijk zou je toch precies

het verkeerde zeggen. Als je haar les zonder problemen wilde uitzingen, kon je maar beter doodstil en roerloos blijven zitten en bidden dat ze je niet in de smiezen kreeg. Het was alsof je als muis in één ruimte opgesloten zat met een kat.

Zelfs de eerstejaars ‘probleemgevallen’, die in de topklas terecht waren gekomen door fraude of op basis van verborgen talenten, of gewoon per ongeluk, wisten dat ze zich gedeisd moesten houden bij mevrouw Harpij. Ter compensatie stoeiden ze extra wild met elkaar in de lunchpauze. De ‘zonderlinge’ kinderen hadden ieder hun eigen manier om met de situatie om te gaan. Jade de Wilde, wier moeder een beroemde schrijfster was, probeerde net op dat moment de onzichtbaarheidsspreuk uit die ze thuis op zolder in een boek was tegengekomen. Tot nu toe was ze er alleen nog maar in geslaagd haar potlood te laten verdwijnen. Haar klasgenote Alexa Pot, die Lexie werd genoemd en wier vader yogaleraar was, had zich overgegeven aan een diepe meditatie. Iedereen zat doodstil en roerloos op z’n stoel.

Maar tot Maximiliaan van Onderen was dit nog niet doorgedrongen.

‘Dat is vanwege haar grootvader, mevrouw,’ zei hij. ‘Hij ligt in het ziekenhuis.’

‘Dus?’ reageerde mevrouw Harpij. Ze doorboorde Maximiliaan met een blik die veel weg had van een straal waarmee je kleine, weerloze wezentjes doodt. Wezentjes zoals Maximiliaan zelf, wiens leven op school een hel op aarde was vanwege zijn naam, zijn bril, zijn nieuwe (onberispelijk gestreken) schooluniform en zijn diepge-wortelde, onophoudelijke interesse in de theorieën over de wereldbeving die vijf jaar eerder had plaatsgevonden.

‘Hier doen we niet aan zieke grootvaders,’ zei mevrouw Harpij op vernietigende toon. ‘We doen niet aan familieleden die op sterven liggen, ouders die hun kroost mishandelen, huisdieren die huiswerk opeten, schooluniformen die zijn gekrompen in de was, verloren lunchtrommels, allergieën, ADHD, depressies, drugs, alcohol, pestkoppen, kapotte apparatuur in welke vorm dan ook... Het zal me een zorg – nee, een rótzorg zijn hoe verpau-perd en sneu jullie nietige kinderleventjes zijn.’

Ze verhief haar stem van onheilspellend gefluister naar bulderend geschreeuw: ‘ONGEACHT ONZE TEGENSPOED DOEN WE IN ALLE STILTE ONS WERK, ZONDER UITVLUCHTEN.’

De hele klas – inclusief Wolf Boom, de fullback van het rugbyteam die nergens bang voor was – sidderde.

‘Dus wat doen we?’ blafte ze.

‘We doen in alle stilte ons werk, zonder uitvluchten,’ antwoordde de klas in koor, zingend haast.

‘En hoe goed doen we ons werk?’

‘Uitmuntend.’

‘En wanneer zijn wij aanwezig voor de les?’

‘Op tijd,’ dreunde de klas op, al bijna opgelucht.

‘FOUT! HOE LAAT ZIJN WIJ AANWEZIG VOOR DE LES?’

‘Vijf minuten te vroeg?’ scandeerde het klassenkoor nu. Het lijkt onmogelijk om een vraagteken te zingen, maar deze leerlingen deden een heel geloofwaardige poging.

‘Juist. En wat gebeurt er als we in moeilijkheden komen?’

‘Dan moeten we sterk zijn.’

‘En wat gebeurt er met de zwakkelingen?’

‘Die worden gestraft.’

‘Hoe?’

‘Met overplaatsing naar de probleemklas.’

‘En hoe noemen wij deze overplaatsing ook wel?’

‘Falen.’

‘En wat is erger dan falen?’

De klas viel even stil. De afgelopen week hadden ze alles geleerd over falen en overplaatsing naar een lager niveau, over nooit klagen en geen uitvluchten verzinnen, over de verborgen innerlijke kracht die ze moesten aanboren – wat nogal beangstigend, maar wel behoorlijk nuttig was voor de probleemgevallen van de school – en over altijd vijf minuten te vroeg komen in plaats van precies op tijd. Dit is natuurlijk een onmogelijke opgave als het blokuur wiskunde vijf minuten uitloopt. Of als na het blokuur gym blijkt dat Wolf en zijn vrienden uit het onderbouwrugbyteam je broek in een oude afvoerbuisk hebben verstopt.

‘De dood?’ opperde iemand.

‘FOUT.’

Iedereen zweeg. Er zoemde een vlieg door het lokaal, die op Lexies tafeltje landde en over haar hand kroop. Had je les van mevrouw Harpij, dan bad je stilletjes dat er geen vliegen op je landden, de zon je tafel niet plots liet oplichten en dat – nog rampzaliger – je nieuwe pieper niet afging omdat je moeder je een bericht stuurde over je lunchtrommel of de plek waar ze je na school moest ophalen. Wiens tafel of pieper ook, als het alsjeblieft de jouwe maar niet was.

‘Jij daar, meisje,’ zei mevrouw Harpij. ‘Zeg op.’

Lexie kon de lerares alleen maar knipperend met haar ogen aanstaren, zoals iedereen die gewekt wordt uit een diepe meditatie. Het drong tot haar door dat deze on-

gekend lange vrouw haar iets had gevraagd, en...

Ze had geen idee wat ze moest antwoorden, of zelfs maar wat de vraag was geweest. Misschien wat ze aan het doen was? Ze knipperde nog eens met haar ogen en zei het eerste – het enige – wat er in haar opkwam. ‘Niets, mevrouw.’

‘UITSTEKEND. Inderdaad, NIETS is erger dan falen. Ik benoem je tot uitblinker van de klas.’

Voor de rest van het lesuur kreeg Lexie, die het liefst met rust gelaten wilde worden, een gouden ster op haar groene schooluniform gespeld, zodat iedereen kon zien dat ze tot uitblinker was benoemd. De arme Maximiliaan, die zich niet eens precies kon herinneren wat hij fout had gedaan, moest in de hoek zitten met een ezelsmuts op zijn hoofd. Die rook naar schimmel en dode muizen, omdat het een antiek exemplaar was uit de tijd dat het nog was toegestaan dat leraren je in de hoek zetten met een ezelsmuts op je hoofd.

Mochten ze dat nog steeds? Waarschijnlijk niet, maar de leerlingen van mevrouw Harpij stonden niet bepaald in de rij om er melding van te maken bij de directeur. Ook al behoorde Maximiliaan tot de meer getalenteerde kinderen, hij werd regelmatig benoemd tot de nul van de klas. Nu liep hij zelfs het risico overgeplaatst te worden naar de probleemklas. Alleen Fee stond er nog beroerder voor dan Maximiliaan, en zij was niet eens aanwezig.

2

Eufemia Goedhart, die eigenlijk Eufemia Xanthe Boekmans Goedhart heette, maar die door iedereen Fee werd genoemd, kon zich haar moeder nauwelijks herinneren. Vijf jaar geleden, toen Fee zes was, was Aurelia Goedhart spoorloos verdwenen. De rest van de wereld herinnerde zich deze avond vanwege de wereldbeving.

In het land waar Fee woonde had de wereldbeving om drie uur 's nachts plaatsgevonden, toen de meeste mensen lagen te slapen. In andere, verre landen waren scholen geëvacueerd en vluchten geannuleerd. De beving had zevenhalve minuut geduurd; dat is behoorlijk lang als je nagaat dat normale aardbevingen maar een paar tellen aanhouden. Vissen waren uit zee geslingerd, bomen waren ontworteld alsof het kamerplanten in een pot waren en op verschillende plekken had het kikkers geregend. Merkwaardig genoeg was er op de hele wereld geen enkele dode gevallen.

Behalve Fees moeder.

Misschien.

Was ze écht gesneuveld? Of was ze om een bepaalde reden gevlucht? Niemand die het wist. Na de wereldbeving werkten de meeste mobiele telefoons niet meer

en crashte het internet. Een paar weken lang heerste er totale chaos. Als Aurelia Goedhart een bericht naar haar echtgenoot of dochter had willen sturen, dan was dat onmogelijk geweest. Misschien had ze het wel geprobeerd, maar was haar boodschap verloren gegaan. Op technologisch gebied was de aarde teruggegaan naar 1992, of iets in die buurt. De hele onlinewereld was verdwenen. In plaats daarvan werden al gauw bulletinboards opgezet: flikkerende pagina's waarop je kon inloggen met een ouderwetse inbelmodem. Intussen probeerde de bevolking de problemen op te lossen. Iedereen dacht dat alles uiteindelijk wel weer goed zou komen.

Dat gebeurde niet.

De wereldbeving had Fees leven volkomen veranderd. Ze had niemand die overdag voor haar zorgde, omdat ze nu geen moeder meer had, en omdat haar vader promotie had gemaakt aan de universiteit – wat inhield dat hij nog harder moest werken voor nog minder geld. Daarom bracht ze veel tijd door bij haar grootvader, Griffioen Goedhart.

Griffioen Goedhart was een heel oude man met een heel lange, witte baard. Hij woonde in een appartement boven in de oude pastorie in het oudste, meest duistere en kleurloze gedeelte van de oude stad. Het was tot de nok gevuld met een onoverzichtelijk allegaartje aan spullen. Ooit was Griffioen een opgewekte ziel geweest, die zo vaak zijn eigen baard in de fik stak dat hij altijd een glas water bij de hand hield om hem erin te doven. De eerste paar maanden dat ze hem zo vaak bezocht, had hij echter nauwelijks iets tegen Fee gezegd. Afgezien van 'Niets aanraken, alsjeblieft,' en 'Wees toch stil, lieve kind.'

Na schooltijd bracht Fee uren en uren door in de ka-

mers van zijn appartement, waar ze de inhoud van de vreemde, antieke vitrinekasten en dressoirs bestudeerde – zonder iets aan te raken – terwijl hij, al pijp rokend, in een groot zwart notitieboek met harde kaft schreef en min of meer deed alsof ze er niet was. Hij deed nooit on aardig tegen haar, hij leek gewoon diep in gedachten verzonken. Het enige waar hij oog voor had, was zijn zwarte boek, samen met het oude manuscript waarin hij om de haverklap dingen opzocht en dat was geschreven in een taal die Fee nog nooit had gezien. Voor de wereldbeving hadden Fee en Aurelia hem af en toe opgezocht. Met twinkelende ogen vertelde opa Griffioen dan over zijn reizen, of hij liet Aurelia een of ander nieuw voorwerp of boek zien dat hij op de kop had getikt. Nu kwam hij zijn huis zelden meer uit. Fee vermoedde dat haar opa waarschijnlijk heel verdrietig was om het lot van zijn dochter. Fee was dat ook.

Griffioen Goedhart had kasten vol rare voorwerpen van zijde, glas en edelmetalen. Naast een stapel verfijnde lappen stof, waar bloemen, stukken fruit en mensen in wapperende gewaden op waren geborduurd, stonden twee met edelstenen ingelegde kandelaars van zilver. Hij bezat rijkversierde olielampen en uit zwart hout gesneden kistjes met kleine koperen slotjes, maar zonder sleutels. Er waren grote en kleine globes, van bekende en onbekende werelden. Dierenschedels, elegante dolken, allerlei vreemd gevormde houten kommen met kleine lepeltjes. Eén kast was bestemd voor opgevouwen landkaarten, dunne witte kaarsen, dik, roomwit papier en flesjes blauwe inkt. Een andere zat vol zakjes met gedroogde rozen en andere bloemen. Een vitrinekast in de hoek bevatte talloze potten met zaadbolsters, houtskool, rood zand,

gedroogde bladeren, zegelwas, stukjes zeeglas, bladgoud, droge zwarte twijgjes, kaneelstokjes, brokjes amber, uilenveren en zelfgemaakte plantaardige oliën.

‘Kunt u toveren, opa?’ had Fee op een dag gevraagd, ongeveer een jaar na de wereldbeving. Dat leek haar de enige logische verklaring voor alle opmerkelijke spullen die hij had verzameld. Fee wist alles over toveren, dankzij de boeken van Camilla de Wilde over een groep kinderen op een tovenaarsschool. Alle kinderen – en zelfs sommige volwassenen – wensten diep vanbinnen dat ze ook naar die school mochten, waar ze spreuken zouden leren en zichzelf onzichtbaar zouden leren maken.

‘Iedereen kan toveren,’ had haar grootvader goedmoedig geantwoord.

Fee wist maar al te goed (uit de boeken van Camilla de Wilde) dat het heel uitzonderlijk was als iemand geboren werd met magische gaven, dus ze kreeg het gevoel dat haar opa haar op een of andere manier in de maling nam. Hoewel...

‘Tover eens iets dan?’ had ze gevraagd.

‘Nee.’

‘Wilt u het me leren?’

‘Nee.’

‘Gelooft u wel in magie?’

‘Het doet er niet toe of ik erin geloof of niet.’

‘Wat bedoelt u daarmee, opa?’

‘Even stil nu, kindje. Ik wil aan mijn manuscript werken.’

‘Mag ik uw bibliotheek bekijken?’

‘Nee.’

En dus had Fee maar weer zitten turen naar een glazen kast met een verzameling kleine aardewerken flesjes met

zwarte kurken erop, en verschillende pennen gemaakt van vogelveren. Soms liep ze de smalle trap op naar de bibliotheek op zolder en rammelde ze aan de deurklink. Maar de deur zat altijd op slot. Door het venstertje van blauw glas zag ze hoge boekenkasten met boeken die oeroud leken. Waarom mocht ze daar niet even een kijkje nemen van haar opa? Volwassenen vonden lezen toch allemaal zo belangrijk voor kinderen?

Maar ouders lieten hun kinderen lang niet alles lezen wat ze maar wilden. Fees vader, Orwell Boekmans (die niet dezelfde achternaam had als Fee, omdat Aurelia per se haar meisjesnaam Goedhart had willen behouden om door te geven aan haar dochter), had Fee een algeheel verbod opgelegd op de boeken van Camilla de Wilde, vlak voor het zesde deel in de serie uitkwam. Hij wilde niet dat ze zich op enigerlei wijze bezighield met magie, zei hij. Vreemd: hij geloofde immers zelf niet eens in tovenarij. En daarna had Orwell op een avond, nadat hij te veel wijn had gedronken, gezegd dat ze zich niet met magie bezig mocht houden omdat dat ‘gevaarlijk’ was. Hoe kon iets niet bestaan en tegelijkertijd gevaarlijk zijn? Fee begreep het niet. Maar hoeveel vragen ze haar grootvader ook stelde over magie, hij liet nooit iets los, en daarom besloot ze het over een andere boeg te gooien.

‘Opa?’ zei ze op een woensdagmiddag, vlak voor haar elfde verjaardag. ‘Welke taal leest u daar? Ik weet dat u aan een soort vertaling werkt, maar waar komt dat manuscript vandaan?’

‘Aha, je begrijpt dus al dat ik aan het vertalen ben.’ Hij knikte, en glimlachte bijna. ‘Heel goed.’

‘Maar uit welke taal?’

‘Rosiaans.’

‘Wie spreken er Rosiaans?’

‘Een volk dat heel, heel ver weg woont.’

‘Waar ze kunnen toveren?’

‘Ach, kindje toch. Wat heb ik nou gezegd? Iedereen kan toveren.’

‘Maar hoe dan?’

Hij zuchtte. ‘Heb je ’s ochtends bij het wakker worden weleens gesmeekt, of heel hard gehoopt, dat het niet zou regenen?’

‘Ja.’

‘En werkte dat?’

Daar moest Fee even over nadenken. ‘Dat weet ik niet.’

‘Regende het?’

‘Nee. Tenminste, volgens mij niet.’

‘Dat is magie! Bravo!’

Zo werkte magie absoluut niet in de boeken van Camilla de Wilde. In haar boeken gebruikte je een spreuk om het te laten ophouden met regenen. Die spreuk moest je kopen in een winkel, en daarna moest iemand hem je aanleren, en...

‘Stel nou dat het toch al niet zou gaan regenen?’

Hij zuchtte opnieuw. ‘Eufemia. Ik heb je vader beloofd –’

‘Wat hebt u hem beloofd?’

Griffioen zette zijn bril af. Het antieke, dunne zilveren montuur glinsterde in het licht. Hij wreef in zijn ogen en tuurde naar Fee alsof hij een gordijn had opengetrokken en nu uitkeek over een zonnige tuin die hij nog niet eerder had gezien.

‘Ik heb je vader beloofd dat ik je geen magie zou leren. Zeker niet nadat je moeder is verdwenen. En ik heb

bepaalde andere mensen ook beloofd dat ik vijf jaar lang geen magie zou gebruiken, dus dat heb ik dan ook niet gedaan. Maar...' Hij keek op zijn horloge. 'Aanstaande dinsdag zijn die vijf jaar voorbij. Dan zullen we waarschijnlijk wel wat gaan beleven.' Hij grinnikte en stak zijn pijp aan.

'Maakt u een grapje, opa?'

'Lieve hemel, kindje. Nee. Waarom zou ik hier grapjes over maken?'

'Gaat u me dan magie leren? Echte magie? Volgende week dinsdag?'

'Nee.'

'Waarom niet?'

'Omdat ik dat beloofd heb aan je vader, en ik breek mijn beloftes nooit. Bovendien is er een grote groep machtige personen die ertegen zijn om kinderen magie te leren. Tenzij zij het zelf doen, overigens. Maar ik kan je wel een paar talen bijbrengen, als je dat leuk vindt. We kunnen oefenen met vertalen. Daar ben je nu wel oud genoeg voor, denk ik zo. En misschien wordt het ook tijd dat ik je de bibliotheek laat zien.'

De bibliotheek van Griffioen Goedhart was een vierkante kamer met een hoog plafond, vol meubels van donker, glanzend hout. Er stond een klein bureau met een groene glazen lamp erop, waar in plaats van een gloeilamp een kaars in zat. (Inmiddels gebruikten veel mensen kaarsen om bij te lezen, omdat gloeilampen te weinig licht gaven en hartstikke duur waren.) Er hing een zweem van leer, wierook en kaarsvet. De dikke boeken hadden zware kaften van leer, van fluweel of van gladde, zachte stof in verschillende tinten rood, paars en blauw. Sloeg je een boek open, dan ontdekte je roomwitte bladzijden met

diepzwarte, ouderwetse letters, en verhalen over grootse avonturen in onbekende werelddelen.

‘Ik heb maar twee regels, Eufemia, en ik wil dat je belooft dat je je daar altijd aan zult houden.’

Fee knikte.

‘Je mag maar één boek tegelijk lezen, en dat boek moet je altijd op het bureau achterlaten. Het is namelijk erg belangrijk dat ik weet welk boek je aan het lezen bent. Begrepen? En je mag geen boeken meenemen uit de bibliotheek.’

‘Ik belooft het,’ zei Fee. ‘Zijn het... zijn het magische boeken?’

Haar grootvader fronste zijn voorhoofd.

‘Kindje, alle boeken zijn magisch. Ga maar na,’ zei hij, ‘wat mensen doen door wat ze in boeken hebben gelezen. Ze geloven in “feiten” simpelweg omdat ze geschreven staan. Door boeken sluiten ze zich aan bij politieke bewegingen, reizen ze wel naar de ene plek maar niet naar de andere, nemen ze ontslag en gaan ze op zoek naar avontuur, haten ze of hebben ze lief. In alle boeken schuilt een ongekende macht. En macht is magisch.’

‘Maar zijn deze boeken écht magisch...?’

‘Het zijn stuk voor stuk laatste uitgaven,’ antwoordde Griffioen. ‘Veel mensen verzamelen eerste drukken, omdat die heel zeldzaam zijn. Maar laatste uitgaven zijn nog veel zeldzamer. Als je wat ouder bent, zul je wel begrijpen waarom.’ Daarna weigerde hij er verder op door te gaan.

De maanden erna gingen een stuk sneller voorbij dan de vijf jaar ervoor. Fees opa kwam weer buiten, hij ging ‘op avontuur’ zoals hij dat zelf noemde. Soms stapte ze na schooltijd binnen en stond hij net zijn stevige bruine laarzen uit te trekken, waarna hij zijn versleten leren tas

en katoenen geldzakje weghing. Eén keer zag ze hem een vreemde bruine stok in een geheime lade van zijn bureau verstoppen, maar toen ze hem ernaar vroeg, wuifde hij haar weg en zei hij haar verder te werken aan haar vertaling.

Ze kreeg het Rosiaans snel onder de knie, en inmiddels leerde ze er nog een taal bij: Oudbargoens. Ze droomde van avonturen – zoals die uit de boeken in Griffioens bibliotheek – waarin ze iemand in het Rosiaans vroeg wat het kostte om haar paard een weekend op stal te zetten, of in het Oudbargoens welke gevaarlijke dieren er die nacht in het bos ronddwaalden ('Uelke bistos dualen het walt rond des nagtes?'). Ze droomde ook herhaaldelijk over tovenarij, maar overdag was er nergens magie te bekenen. De tweede keer dat ze haar grootvader iets in zijn geheime la zag wegstoppen – een doorzichtig kristal – vroeg ze hem er opnieuw naar.

'Hebt u magische voorwerpen in die la, opa?'

'Magische voorwerpen,' zei hij peinzend. 'Hmm. Je vraagt me er keer op keer weer naar, hè? Laat ik je dit zeggen: ik vind dat magie overschat wordt. Neem van mij aan dat je op magie niet vaak, of eigenlijk bijna nooit, kunt vertrouwen, zeker niet in deze wereld. Magie heeft een hoge prijs, en het is moeilijk. Ik ga je nu iets belangrijks vertellen wat je goed moet onthouden, Fee. Als je in deze wereld een plant wilt laten groeien, dan stop je een zaadje in de grond. Je geeft het water en warmte en zorgt dat de jonge loot genoeg zonlicht krijgt. Je gebruikt geen magie, omdat het niet alleen verspilling is, maar ook zinloos voor het ingewikkelde karwei dat het scheppen van leven – *léven nota bene* – is. Ik vermoed dat je later, als je ouder bent, eigenaardige en wonderbaarlijke

dingen zult tegenkomen. Dingen waar je je nu nog geen voorstelling van kunt maken. Onthou dan goed dat heel veel dingen die we in ons dagelijks leven meemaken, zoals een zaadje dat in een plant verandert, vreemder en ingewikkelder zijn dan de allermoeilijkste magie. Magie gebruik je zelden, en daarom moet je eerst andere vaardigheden opdoen.'

'Zoals wat?'

'Vreemde talen leren spreken. En...' Hij dacht een paar tellen na en doopte zijn baard in het glas met water, hoewel die niet in brand stond. Toen wrong hij hem langzaam uit. 'Misschien is dit wel het moment voor jou om met magisch denken te beginnen. Magisch denken is nodig om magie te kunnen gebruiken. Hoe oud zei je ook alweer dat je was?'

'Elf.'

'Goed. Morgen beginnen we.'

Fees eerste opdracht in magisch denken was meteen behoorlijk onmogelijk. Griffioen had haar meegenomen naar het halletje van zijn appartement en haar drie lichtschakelaars aangewezen.

'Deze schakelaars horen ieder bij een lamp in verschillende ruimten van mijn huis,' zei hij. 'Eentje is van het grote licht in de bibliotheek, met de tweede doe je de lamp aan naast mijn leunstoel, en de derde hoort bij de lamp in de wijnkast. Deze drie lampen gebruik ik het meest, en ik vergeet ze altijd uit te doen. Omdat elektriciteit tegenwoordig verschrikkelijk duur is, en ze bij een elektrostop natuurlijk enorme boetes uitdelen, heb ik deze drie schakelaars naast de voordeur laten installeren. Het is je vast al opgevallen dat je niet kunt zien welke

schakelaar bij welke lamp hoort. Aan jou de taak om de juiste schakelaar voor elke lamp te vinden. En nu komt de uitdaging: je mag doen met de schakelaars wat je wilt, maar je mag maar één keer naar de drie lampen gaan kijken, en op dat moment mag er hooguit één lamp aan zijn. En dit mag je pas doen op het moment dat je zeker weet dat je het goede antwoord zult vinden. Je krijgt geen herkansing.'

'Dus het is niet toegestaan de eerste schakelaar om te zetten en te controleren welke lamp aan is, dan terug te gaan en de volgende om te zetten, en te onthouden waar ze bij horen?'

'Nee, dat zou wel heel makkelijk zijn. Als je de oplossing hebt, moet je me uitleggen hoe je erop bent gekomen. Dat is namelijk het allerleukste aan deze puzzel.'

'En gokken telt niet?'

'Nee. Je moet magisch denken.'

'Maar hoe kan ik --?'

'Als je het goede antwoord hebt gevonden, verdien je een prijs,' voegde Griffioen eraan toe.

'En die is?'

'Dat verklap ik nog niet.'

Vanaf die middag liep Fee bij elk bezoekje aan de oude pastorie naar de lichtschakelaars, op zoek naar de oplossing. Het antwoord vond ze niet, maar van opgeven had Fee nog nooit gehoord. Ze vroeg haar grootvader om aanwijzingen, die ze niet kreeg. In plaats daarvan gaf hij haar, tussen het vertalen door, andere oefeningen in magisch denken. Sommige leken meer op raadsels of grappjes. 'Ik heb er nog een voor je,' zei Griffioen een paar weken voordat Fee voor het eerst naar het Tusitala College zou gaan. 'Een man gooit een bal weg, en de bal keert

via dezelfde route terug naar de man. De bal stuitert niet tegen een oppervlak of een voorwerp en zit niet vast aan een touw of iets dergelijks. Hoe is dat mogelijk, zonder magie te gebruiken?’

Fee dacht er de hele dag over na, maar uiteindelijk moest ze hem het antwoord schuldig blijven.

‘Geef me de oplossing, opa,’ smeekte ze vlak voordat ze ’s avonds naar huis zou gaan.

‘Hij gooit de bal in de lucht, lieve kind.’

Fee moest lachen. Natuurlijk! Wat een mop.

Haar grootvader lachte niet mee. ‘Deze denkwijze moet je tot in de puntjes leren beheersen voordat je je ook maar met de beginselen van de magie kunt bezighouden,’ zei hij. ‘Leer nadenken op deze manier. Want het lijkt erop dat we niet zo lang meer de tijd hebben.’

‘Wat bedoelt u daarmee? Waarom niet?’

Daar gaf hij geen antwoord op.

Lees verder in *Drakendal*.

www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Dragon's Green – Worldquake Sequence*
Book One

Verschenen bij Canongate

© 2017 Scarlett Thomas

Voor deze uitgave:

© 2017 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Anne Douqué

Omslagafbeelding en omslagontwerp: Wil Immink

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4284 0 (e-book 978 90 261 4285 7)

NUR 283